

Peni Vincenci

NIKAD BOLJE

Prevela
Žermen Filipović

■ Laguna ■

Naslov originala

Penny Vincenzi
THE BEST OF TIMES

Copyright © Penny Vincenzi 2009

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Emili i Klodiji, s mnogo ljubavi. Sačuvale su
zaplet, knjigu i zdrav razum svoje majke.*

Izjave zahvalnosti

Za ovu knjigu veliku zahvalnost dugujem i od sveg srca je upućujem određenim ljudima.

Prvo i vrlo, vrlo važno hvala inspektoru Dejvidu Toms-Šeridanu iz Saobraćajne operativne komandne jedinice koji je odgovarao na moja bezbrojna, budalasta pitanja, izdržao nebrojene zaokrete u zapletu i razrešio mi ne jednu nedoumicu. Posvetio mi je mnogo dragocenog službenog vremena, a nadam se da zbog toga nijedno krivično delo nije ostalo nekažnjeno.

Još neko bez koga doslovce ne bih mogla napisati ovu knjigu jeste Eme di Marko, koja me nije samo podrobno uputila u život odeljenja za hitne slučajeve, već mi je izuzetno živo predstavila šta se iz sata u sat dešava kad u bolnicu stignu žrtve velike nesreće, kakav je sastav lekarske ekipe i kako izgledaju neophodni medicinski i hirurški zahvati i kako teče nega stradalih. Njeni pacijenti su sasvim sigurno u dobrim rukama.

Sajmon Lesli mi je pružio izvanredno živopisan uvid u suđenja i muke koje prate život jednog vozača kamiona.

Veliko, veliko hvala Liz Trubridž, izvanrednoj televizijskoj i filmskoj producentkinji, koja me je provela kroz zamke onoga što se zove snimanje televizijske serije.

Veliku zahvalnost dugujem Mini i Peverilu Brusu, koji me nisu samo uputili u osnovne tajne poljoprivrede, već i u složene radnje što prate pripremanje muzičkog festivala.

Grejam Marčant pružio mi je neka ključna saznanja o mehanici jaguara tipa E.

Ana Dadli mi je dala izuzetno živopisnu i duhovitu sliku života glumačkog agenta.

Stjuart Grini me je sjajno podučio životu poslovnog savetnika.

Su Stejpli je još jednom pokucala na vrata svojim brojnim znancima ne bi li mi pomogla da doznam još štošta, a i sama mi je pružila mnoge podatke... Jednog dana ću pronaći nešto o čemu ona ništa ne zna – mada mi to još nije pošlo za rukom.

Za izuzetnu pomoć veliko hvala: Robertu Braunu iz advokatske kancelarije *Korker Bining* i Marku Hazlamu iz advokatske kancelarije *BCL Barton Kopland* za dragocen doprinos iz oblasti prava; za medicinsku pomoć – doslovce! – Rodžeru Frimanu (psihijatrija), Ursuli Lojd (ginekologija) i Dejvidu Vordu (kardiologija); Džesiki Sedler za sjajan opis audicija; Sajmonu Kornišu za enciklopedijsko znanje o finim restoranima; Sari Pirs za podrobno poznavanje najboljih i najotmenijih londonskih mesta za izlaske.

Želim da zahvalim svim onim istinski divnim ljudima u izdavačkoj kući *Headline*: veliko, veliko hvala Hari Evans, koja je strpljivo, uporno i s nadahnućem uređivala knjigu i zahvaljujući kojoj je sve bilo mnogo zabavnije; Džordžini Mur, koja je, s onim svojim jedinstvenim poletom, ovu knjigu predstavila čitavom svetu; Džou Lidijardu za nadahnjujuću marketinšku kampanju; Džejsu Horobinu koji se s velikim uživanjem i odlučnošću starao da knjige dospeju na prodajna mesta; Piteru Njusomu, koji je knjigu distribuirao po svetu. I Niku Venablsu za prelepe korice. I najzad Keru Makreju, čijem oku ništa ne promiče.

Ogromnu zahvalnost dugujem maštovitoj i brižnoj Kler Aleksander, mom superagentu, koja ume da me umiri.

Mojim dvema kćerkama Poli i Sofi hvala za zadivljujuće i neprestano zanimanje, ohrabrenja i podršku koju nikad ne uzimam zdravo za gotovo.

I, kao i uvek, hvala mom suprugu Polu, koji je – kad sam mu jednog nedeljnog jutra, pošto sam napisala dve trećine ovog romana, izbezumljeno rekla da knjigu nikako nisam u stanju da završim – ljubazno ali odlučno rekao: „Bojim se da ćeš morati.“

To nije bila prva kriza koju je razrešio, a ne verujem ni da će biti poslednja.

Likovi

Džonatan Gilijat, *ginekolog i akušer*
Lora Gilijat, *njegova supruga*
Čarli, Dejzi i Lili, *njihova deca*
Mark i Serena Edwards, *prijatelji Gilijatovih*

Linda di Marčelo, *glumački agent*
Fransis Kar, *Lindin poslovni partner i dobar prijatelj*
Džordžija Linli, *mlada glumica*
Majkl Linli, *Džordžijin brat, uspešan advokat*
Bi Linli, *Džordžijina majka*

Barni Frejzer, *bankar u Sitiju*
Amanda Bering, *njegova verenica*
Tobi Veston, *njegov najbolji prijatelj*
Tamara Ričmond, *Tobijeva verenica*
Kerol Veston, *Tobijeva majka*
Rej Veston, *Tobijev otac*
Džerald Ričmond, *Tamarin otac*

Meri Bristou, *udovica*
Donald Bristou, *njen pokojni suprug*

Rasel Makenzi, *njena stara ljubav iz rata*
 Daglas Bristou, *njen sin*
 Kristina, *njena kćerka*
 Džeri, *Kristinin suprug*
 Timoti, *Merin unuk*
 Kolin Šarp, *Merin vozač*

Ema King, *lekar u bolnici Sveti Marko*
 Luk Spenser, *Emin mladić*
 Aleks Pričard, *lekar specijalista urgentne medicine*
 Adam i Ejmi, *njegova deca*
 Mark Kolins, *specijalizant ortopedije*
 Džejms Ozborn, *neurohirurg*

Patrik Konel, *vozač kamiona*
 Mejv Konel, *njegova supruga*
 Lijam, Kalum i Kiran, *njihova deca*

Abi Skot, *asistent fotografa*

Vilijam Grejndžer, *farmer*
 Barbara Grejndžer, *njegova majka*
 Piter Grejndžer, *njegov otac*

Rik Harvud, *vozač belog kombija*
 Dajana Harvud, *njegova supruga*
 Džek Brajant, *vozač jaguara tipa E*

Šon, *mladi izviđač i žrtva saobraćajne nesreće*

Narednik Friman, *policijski službenik koji vodi istragu o saobraćajnoj nesreći*
 Pozornik Rou, *njegova desna ruka*

Merlin Džerard, *drugi asistent reditelja serije Selidba*
 Brin Merik, *reditelj serije Selidba*
 Džaz, *Merlinov prijatelj*
 Tiki, *glumica*
 Ana, *glumica i Džordžijina prijateljica*
 Lila, *Anina kćerka*
 Su Rajli, *asistentkinja režije zadužena za izbor glumaca*

Majkl Endruz, *istražni sudija*
 Suzan Endruz, *njegova supruga*

Nikad nije bilo bolje, ali ni gore... beše to proleće nade, ali i zima beznađa, pred nama beše sve i ne beše ništa, bili smo na putu u raj, ali smo otišli drugim putem.

Priča o dva grada, ČARLS DIKENS

Prolog

Neposredno pre

Dogodilo se to u petak po podne, nešto pre četiri sata, posle kratkog obilnog pljuska s grmljavinom. Auto-put M4 bio je prepun u oba smera, a saobraćaj dovoljno gust da su se vozila u brznoj traci morala pridržavati ograničenja brzine, no gužva nije bila prevelika pa ni u jednoj od tri trake nije bilo zastoja. Po snimcima nadzornih kamera, sve je bilo u najboljem redu.

U minut do četiri kamion koji je išao na istok naglo je skrenuo i zatim ubrzao prema središnjoj razdelnoj ogradi, kroz koju je proleteo ubistvenom silom da bi se potom okrenuo, dok mu se prikolica izvrnula i napola podigla a zatim pala na bok, vijugajući putem prema vozilima što su stizala iz suprotnog smera. Najzad je prestao da se kreće blizu zaustavne trake. Rastvorila su mu se ne samo vrata, već i krov i bočne stranice, pa je napolje pokuljao sav teret, zamrzivači, frižideri, mašine za pranje i sušenje rublja, od kojih su neki, usled žestine udarca, odleteli u vazduh, a neki klizili auto-putem i, nalik plimnom talasu prepunom smrtonosnog tereta, udarali u automobile i autobuse koji su im se našli na putu.

Minibus koji je brzom trakom vozio na zapad udario je u stajni trap kamiona. Golf GTI neposredno iza njega zaneo se u stranu i naleteo na točak kamiona. Ogromna, nepopustljiva brana vozila koja kočće, vrludaju, zanose se, stvarala se i rasla iz časa u čas.

Na strani auto-puta koja vodi na istok, vozila neposredno iza kamiona udarala su u njega i zabijala se jedna u druga; jedno je udarilo u središnju razdelnu ogradu tolikom silinom da se utisnulo u nju, a onih desetak iza njega, koja su imala dve-tri sekunde više, uklizala su jedna u druga nemilice, ali – uslovno govoreći – bezopasno, poput automobilčića na vašaru.

Zamrzivači i frižideri su sada svoje putovanje nastavljali sporije, ali i dalje ogromnom silinom – jedan automobil je udario pravo u njih pa se okrenuo za sto osamdeset stepeni, a zatim je na njega naleteo motocikl, dok su druga kola pobočke tresnula u razdelnu ogradu.

Duž puta se potom sve zaustavilo, a čudna tišina je zavladała drumom – motori su ućutali, sirene utihnule, ali su se ubrzo umesto njih začuli drugi, jezivi zvuci, ljudski krici i pseći lavež, i uza sve to i muzika s automobilskih radio-aparata što je odskakala od ćitavog prizora.

A tada su s desetina mobilnih telefona, u rukama kadrin da ih drže, upućeni pozivi policiji, hitnoj pomoći, porodicama. I već je i u tom trenutku kaos pružio svoje dugačke pipke i dopirao daleko, daleko niz put u oba smeru, odakle na stotine njih nisu mogli da pobeđu.

Za svega trideset-ćetrdeset sekundi je slućaj – ta sasvim neodoljiva sila – ćudljivo zagospodario vremenom i prostorom. Poremelio je sadašnjost, izoblićio budućnost, zamenio red haosom, samouverenost strahom, a moć slabošću. Za neke se život okonćao, za druge pak zauvek promenio, a najmoćnija igra – igra posledicâ – upravo je poćinjala.

PRVI DEO

Ranije

Poglavlje 1

Lora Gilijat je često govorila – pritom kucajući o najbliži komad drveta – kako joj je život isuviše lep da bi bio istinit. I zaista, površni posmatrači – a i pravi radoznalci – morali bi se pomučiti da se s njom ne slože. Bila je udata za poznatog ginekologa akušera Džonatana Gilijata, čoveka koga obožava; ova majka troje izuzetno lepe i ljupke dece imala je sopstvenu karijeru dizajnera enterijera – posao zahtevan upravo u onoj meri da je spase od moguće dosade, ali ne i toliko da ga ne može zapostaviti kad to nalaže kakva veća ili manja porodična obaveza poput odlaska sa suprugom na neku važnu večeru ili na školsku božićnu predstavu u kojoj glumi neko od njene dece.

Porodica je imala dve lepe kuće – jednu na Temzi u Čiziku, a drugu u Dordonji. Takođe su zakupljivali vilu u Meribelu gde su odlazili na skijanje. Džonatan je veliki deo novca zarađivao u svojoj privatnoj ordinaciji u *Svetoj Ani*, izuzetno skupoj bolnici nedaleko od Ulice Harli, ali je bio i vrlo ugledan specijalista u državnoj zdravstvenoj službi pa je vodio akušersko odeljenje u bolnici *Sveti Andrej* u Bejzoteru. Kako u privatnoj ordinaciji tako i u državnoj bolnici, dužno se protivio modernoj težnji da se carski rez radi po izboru porodilje, što je, po njegovom mišljenju, bilo neposredna posledica psihološko-emocionalne kulture. Bebe na ovaj svet treba nežno da izgura majka, govorio je, a ne da se bezosećajno vade usred operacione sale. Stoga je, neizbežno, bio meta čestih kritika u medijima, gde su feministički ogranci bili glasniji.

Pažljiviji posmatrač bi takođe primetio da je Džonatan zaljubljen u svoju suprugu, a i da ga pacijenti obožavaju, kao i da njegov sin Čarli i kćerke Dejzi i Lili – njegova dva cvetića, kako ih je zvao – misle da je on divan.

Supruga mu je bila pravo blago, kako je često govorio ne samo njoj nego svima. Lora je bila i lepa i vedra i blage naravi i, zaista, isti onaj posmatrač bi je teško mogao zateći u raspoloženju gorem od blage razdražljivosti ili je čuti da povisi glas. Ako bi se to i dogodilo, obično je razlog tome bilo kakvo nevaljalstvo njene dece poput onoga kad se jedanaestogodišnji Čarli kradom zaključa u kupatilo s nintendom a dobro zna da mu je dozvoljeno da se igra samo jedan sat dnevno, ili kad bi devetogodišnja Lili i sedmogodišnja Dejzi ubedile bebisiterku da im je majka dopustila da po milioniti put gledaju film *Srednjoškolski mjuzikl* i tako ostanu budne dugo nakon što je trebalo da odu na spavanje.

Gilijatovi su u braku bili trinaest godina. „Srećne, srećne godine“, rekao je Džonatan ujutro na godišnjicu braka poklanjajući Lori *Tifanijev* prsten koji označava večnu ljubav. „Znam, dušo, da nije neka jubilarna godišnjica, ali zaslužuješ ga i poklanjam ti ga uz svu svoju ljubav.“

Ophrvana osećanjima, Lora je briznula u plač, a onda se kroz suze nasmešila gledajući lepi prsten na svojoj ruci. Bacivši pogled na časovnik u spavaćoj sobi, zaključila je da svoju zahvalnost, i to ne samo za prsten već za svih tih trinaest srećnih godina, treba Džonatanu da pokaže na delu, zbog čega se poremetio njen raspored odvoženja dece u školu i sva tri deteta su zakasnila na časove.

Kad je upoznala Džonatana, Lora je imala devetnaest godina i još bila devica: „Verovatno poslednja u Londonu“, rekla je. Razlog tome nije bila nekakva naročita čestitost, već to što joj se pre njega zaista nikad niko nije dopao toliko da bi s njim otišla u krevet. Džonatan joj se dovoljno dopao i čitavo to iskustvo joj je, kako mu je rekla, bilo „divno“. Venčali su se godinu dana kasnije.

„Nadam se da ću izaći na kraj s toliko važnim zanimanjem kakvo podrazumeva titula jedne gospođe Gilijat“, kazala mu je pomalo zabrinuto nekoliko dana pre venčanja. „Naravno da hoćeš“, odgovorio joj

je. „Sasvim odgovaraš opisu osobe koja se traži za taj posao. I bićeš vrsna gospođa Gilijat.“

I zaista je bila. Svoje dužnosti je shvatala veoma ozbiljno, volela je da kuva i prima goste i otkrila je izvestan smisao za unutrašnje uređenje kuće. Pošto su u braku proveli godinu dana i njihova lepa kuća bila dovršena na obostrano zadovoljstvo, pitala je Džonatana bi li mu smetalo da ona završi kurs i počne možda i da radi.

„Naravno da ne bi, dušo, to je divna zamisao. Svakako sve dotle dok sam ti na prvom mestu ja a ne neki zahtevni klijenti.“

Lora mu je obećala da će joj on biti iznad svega i uvek je i bio. Čak i kad su stigla deca, u urednim razmacima od po dve godine, klijenti joj nikad nisu bili na prvom mestu. Niz godina, sve dok Dejzi nije pošla u školu, Lora se jednostavno posvetila deci i bila savršeno srećna. Doduše, morala se potruditi da Džonatana uveri kako joj je on i dalje važniji od svega i pomalo se iznenadila kad su dečje potrebe kod njega izazvale nestrpljenje i bezmalo ljubomoru. Njena majka je očito imala pravo, razmišljala je Lora – svi muškarci su zapravo deca. Kako je Džonatanov posao i od nje iziskivao znatno vreme, a Džonatan je hteo da mu ona uvek bude na raspolaganju, Lora je prvih nekoliko godina unajmljivala bebisiterku, koja je radila puno radno vreme.

Ali kad je Dejzi pošla u školu, Lora je opet počela da radi. Imala je naročit dar za boje, upotrebljavala neočekivane kombinacije i polako je sticala ugled. Ali sve je to i dalje bilo tek nešto više od hobija koji je ispunjava i time se uglavnom bavila u slobodno vreme, a njega nije imala mnogo.

Ali tako se dopadalo Džonatanu, pa se stoga dopadalo i njoj.

Proleće je te godine bilo naročito lepo. Stiglo je rano i dugo trajalo, dani su bili savršen odraz zelenila i zlatnih sunčevih zraka, pa je Lora već u aprilu sto za ručak svake subote i nedelje postavljala napolju, a kako je odmicao maj, ona i Džonatan su i večerali napolju i posmatrali kako se blagi sumrak spušta na baštu, slušali šum reke, brodske sirene, žagor sa zabava na brodićima i prodorne krike galebova.

„Koliko smo srećni“, kazala je možda po stoti put smešeći se Džonatanu koji je sedeo za suprotnom stranom stola, a on bi podigao čašu, mašio se za njenu ruku i rekao joj da je voli.

* * *

Ali sada je bila sredina leta i stigla je kiša – iz dana u dan neumorno je padala s tamnosivog neba. Pripremanje roštilja u prirodi i letnje zabave otkazivani su, lepršave letnje haljine odlagane, u prodavnicama su već započele rasprodaje primerene kraju sezone, a za letovima koji vode na Majorku i Ibicu, gde se provode dugi vikendi na suncu, vladala je prava pomama.

Gilijatovi neće podleći toj pomami. Lora se, kao i svake godine, pakovala za njihov uobičajeni odlazak u lepu zlatnožutu kamenu seosku kuću u Dordonji, gde će sunce neštedimice udarati po njima, zagrevati vodu u bazenu, i pod njim će grožđe na verandi sazrevati a kamen na terasi biti topao pa će gušteri po podne moći da dremaju kao i kućevlasnici.

„I hvala bogu na tome“, kazala je, „sirota Serena se užasava raspusta i razmišlja kako će dečake zabaviti svih onih nedelja, zapravo meseci...“

Džonatan je s tek neznatnom oštrinom u glasu kazao kako je mislio da su Edvardsovi u nekom hotelu sa deset zvezdica u Nici, te da će u povratku provesti deset dana kao njihovi gosti. Lora je to potvrdila, ali je dodala kako to traje svega tri nedelje, dok im u Londonu preostaje šest ili čak sedam.

Džonatan je odgovorio da njegovi pacijenti iz državne bolnice te tri i po nedelje raskošnog sunca baš i ne bi smatrali prevelikom teškoćom. Njemu se Mark i Serena Edwards nisu dopadali jednako koliko i Lori. Mark je kao savetnik za odnose s javnošću radio u velikom preduzeću u Sitiju; bio je preterano uglađen i šarmantan, ali Serena je bila Lorina najbolja drugarica i, po Džonatanovom mišljenju, napravila je od Lore pravo skladište prepuno poverljivih priča i tajni.

Džonatan, naravno, nije mogao da provede devet nedelja u Dordonji. Uzeo je što je mogao više dana godišnjeg odmora, a preostalo vreme petkom po podne bi doleteo u Tuluzu, a na posao se vraćao ponedeljkom.

I tako je Lora, dok je čitala da u Engleskoj neprestano pljušti i slušala kako se prijatelji žale na kišu i govore joj koliko ima sreće što nije tamo, uživala u dugim zlatnim danima i češće nego inače pomišljala koliko je srećna.

* * *

Linda di Marčelo je bila svesna da je prilično srećna, što je značilo, s obzirom na njen posao, da joj vrlo dobro ide. Linda je vodila glumačku agenciju i, kako je često govorila, njena uloga je bila složena. Bila je skoro podjednako i dadilja i terapeut i vešt trgovac, što je i iscrpljujuće i naporno, i neprestano je pretila da će od toga dići ruke i baviti se nečim sasvim drugačijim. „Nečim što zaista nije zahtevno, na primer neurohirurgijom“, kazala bi uz osmeh. No znala je da to nikad neće učiniti – isuviše je volela sve to.

Agencija se zapravo zvala *Di Marčelo i Kar*. Fransis Kar je bio njen uvek budni partner, kako je govorio, gej bankar koji ju je obožavao, verovao u nju i u agenciju uložio novac očekujući zauzvrat „da ne radi ništa i da dobija četrdeset procenata zarade“. Zasad je takav dogovor donosio veoma dobre rezultate.

Linda je bila tridesetšestogodišnja priznata lepotica zagasitocrvene kose, tamnosmeđih očiju i boje glasa koja je podsećala na Marlenu Ditrih. I sama je pohađala glumačku školu dok nije zaključila kako zapravo nije u stanju da se muči na dugom, dugom putu na kraju kojeg možda i neće postati zvezda i da joj se prilično dopada pomisao da bude agent. Agenciju je imala već pet godina. Prethodno je radila za nekoliko poznatih kuća da bi zatim osnovala svoju. I dokazala je da za to ima dara. Umela je da prepozna naizgled običnu, stidljivu devojkicu uverena kako će ta zablistati na ekranu, ili kakvog nezanimljivog, prostog klipana koji bi mogao zaigrati u komadu Noela Kauarda.

Nije zastupala mnoge velike zvezde – još ne. Bili su tu Tea Kember, koja je nedavno dobila nagradu BAFTA za ulogu Džo u novoj, BBC-jevojoj verziji *Malih žena*, i Dugal Mariot, upravo izabran za ulogu odraslog Bilija u nastavku filma *Bili Eliot*, te još troje-četvoro bezmalo jednako uspešnih glumaca, ali Linda je imala i čitavu diviziju osrednjih, koje je uglavnom lično odabrala iz glumačkih škola i skoro su svi bili na putu da stvore dobru karijeru. Njeni mlađi klijenti, međutim, posebno teško su se suočavali sa stvarnošću. Neminovno su bivali razočarani sporim napretkom i mada su gotovo svi honorarno radili u barovima i restoranima, ili kao kuriri u televizijskim kompanijama, šačica njih iziskivala je naročitu pažnju i ljubav, bila nestrpljiva i, u najgorem slučaju, omalovažavala poslove koje im je Linda mogla pribaviti.

„Znaš“, razdraženo je govorila Fransisu Karu, „volela bih da ovim klincima kažem da su hiljade i hiljade mladih ljudi u stanju da urade to što oni umeju i to izuzetno dobro. Treba im i te kako mnogo sreće i odlika prave zvezde da bi se istakli. A većina njih to nema. Prava su gomila nezahvalnika, znaš, nikad im ništa ne valja.“

Fransis je odgovorio da bi se isto moglo reći i za njegove klijente, koji nikad ne smatraju da je njihov novac uložen dovoljno dobro niti da im on poklanja dovoljno pažnje. „Takva je ljudska priroda, Linda, tako je u svakom poslu.“

„Pretpostavljam da jeste. Očigledno pravim mnogo buke ni oko čega. Ali kad neko zaista uspe, divan je osećaj kad znam da sam u tome imala ključnu ulogu.“

„Tačno. Je li neko u poslednje vreme uspeo?“

„Ne baš. Sve je nekako prosečno ovog leta, ako se ovo i može nazvati letom. Verovatno sam zbog toga i neraspoločena.“

„Ne bih rekao“, nasmeja se Fransis. „Uvek se žališ na to.“

„Stvarno? Bože, to ti sigurno ne prija. Izvini, Fransise. Potrudici se da ubuduće budem malo pozitivnija.“

Linda je živela u stanu koji se nalazio u lepom zdanju nedaleko od Bejker strita. Bio je veliki i raskošan, skupo opremljen – spoj antiknog i savremenog nameštaja – i besprekoran. Takva je bila i njena kancelarija – elegantne, moderne prostorije blizu Šarlot strita. Linda je u svakom pogledu težila savršenstvu. Po svim merilima bila je izuzetno uspešna žena. A ipak, često bi za sebe pomislila da je pravi promašaj.

Bila je usamljena. Ma koliko sebi govorila da ima sreće, da sada daleko bolje živi, sama i srećna umesto nesrećno udata, nije zapravo verovala u to. Nije joj to mogao nadoknaditi ni pogled na gomile skupe odeće koju je mogla priuštiti, na njene zbirke figurina i svetiljki u stilu art deko, na sve veću galeriju savremenih slika. Sve bi to dala – dobro, skoro sve – samo da ne bude sama, da ne bude usamljena. Jeste imala društveni život i to, po opštim merilima, glamurozan. Ali nije to bio život kakav je želela. Naravno, zahvaljujući *Seksu i gradu* neudate žene sada su u modi, što ju je donekle tešilo.

Više niko nije morao da sedi kod kuće i zuri u mačku – mogli ste podići telefonsku slušalicu, pozvati prijateljice ili prijatelje, predložiti neki izlazak. Mogli ste da radite šta hoćete kad hoćete. Radnim danima sve je bilo u redu, često je dokasno radila, odlazila u pozorište i

bioskop, a vodila je računa da vikendom uvek nekud ode i za to se starala nedeljama, pa čak i mesecima unapred. Često je odlazila na kratka putovanja – izlete, kako ih je zvala – u Pariz, Milano, Rim, gde bi, obično s nekom neudatom prijateljicom, posećivala galerije i kupovala. Bila je članica kluba prijatelja pozorišnih kuća *Kovent garden*, *Sadlers Vels* i *Kraljevske Šekspirove trupe*. Ovako zahtevan način života svakako bi iziskivao i izuzetnog muškarca, a nekmoli ženu.

Ali – nije to bilo ono što ona uistinu želi. Sve je to bilo hladno, zahtevno i nekako nelagodno, a ona je žudela za toplinom i neusiljenošću. Pitala se nije li možda trebalo da gospodinu Di Marčelu pruži još jednu priliku umesto što ga je izbacila iz kuće čim je otkrila da ju je prvi put prevario.

Ipak, u dubini duše znala je da nije trebalo. Bila bi to tek *prva* u nizu, jer je on bio spreman da se veže samo za jednu podjednako koliko i mačor u februaru. Ali razvod ju je užasno pogodio, a potom je usledila i druga loša veza s još jednim ženskarošem, koji se viđao s drugom devojkom još i pre nego što se uselio u Lindin stan. Kako samo uvek pronalazi takve nitkove, često bi smrknuo pomislila Linda. Nije baš htela porodičan život, nije želela decu, a sasvim izvesno nije želela da prihvati muškarca koji već ima porodicu kako su to, izgleda, činile mnoge njene prijateljice. Ali želela je da s nekim podeli zadovoljstvo i brigu, šale i priče – i naravno, krevet.

Nije imala ni mnogo prilika da sretne dopadljivog muškarca. Svet u kojem se kretala bio je prepun pripadnika gej zajednice i raznih zavisnika svakojake vrste: „Londonski ogranak Anonimnih alkoholičara prepun je sjajnih muškaraca“, kako je pronicljivo primetila jedna mlada glumica (i zaista, sastanci ogranka smatrani su izvrsnom prilikom za upoznavanje novih ljudi).

„Hoću advokata“, jadikovala je svojim prijateljima. „Hoću upravnika banke, knjigovođu“, na šta bi joj uzvratili da ona uopšte ne želi nikog sličnog, a naravno, u jednom su imali pravo a u drugom nisu, jer šta su knjigovođe i upravnici banaka i advokati ako ne otelovljenje pouzdanih, razboritih i odanih muškaraca?

Sušтина je bila u tome da se više nije osećala slobodnom, već usamljenom, ne više samostalnom već nesigurnom. Šta je to s njom? Traži li previše? Ne samo da joj se neko dopadne nego i da bude *zaljubljena*? Svim srcem, čudesno, gromoglasno, orgazmično *zaljubljena*?

Izgleda da traži previše. Zaista nije mogla ni pojmiti da će joj se to ikad više dogoditi.

„Još svega pet nedelja do venčanja. Ne mogu da verujem.“

Barni Frejzer pogleda svoju verenicu, nestvarno lepu i milu, i uzdahnu.

„Mislim da ja mogu“, rekao je.

„Barni! To ne zvuči baš... lepo. Zar se ne raduješ tome?“

„Da“, odgovori joj brzo, „da, naravno da se radujem.“

„To je zbog govora, zar ne? Ali održaćes lep govor. Znam da hoćeš. Sve će biti divno. Ako prestane kiša. Šteta što nije septembar, obično je vreme stabilnije, mnogo je bolje nego leto, zapravo. Zar ne?“

„Molim? Hoću da kažem, ne. Mislim...“

„Barni, uopšte me ne slušaš, je li?“

„Izvini, Amanda. Ja... razmišljao sam o nečem drugom. Izvini, molim te.“

U stvari, nije. Razmišljao je o venčanju; razmišljao je sve više i više. Zapravo, ne o venčanju. Više o braku.

„O čemu?“

„O... samo o poslu. Izvini. Još vina?“

„Da, molim.“

Osmehnuo joj se i napunio joj čašu. Zaista nije mogao ništa da kaže o svojim strepnjama zbog venčanja. Bilo je prekasno i to nikom ne bi koristilo. Nije, na kraju krajeva, strepeo zbog svog venčanja, već zbog Tobijevog, a Tobi je dovoljno star da sam brine o sebi.

Amanda je bila istinski oduševljena što je glavna deveruša, mlada joj je jedna od najboljih prijateljica. A kad se narednog proleća ona i Barni budu venčali, Tamara će biti *njena* glavna deveruša, a Tobi – Barnijev kum.

Tobi nije bio tek jedan od Barnijevih najboljih prijatelja – bio mu je sasvim izvesno najbolji prijatelj, još od srednje škole kad su ležali u uzanim krevetima u internatu, jedan pored drugog, hrabro se smešili, ni jedan ni drugi ne želeći da priznaju koliko im nedostaje roditeljski dom. I to prijateljstvo je bilo postojano i čak dublje, kako je uvek mislio Barni, upravo zato što su obojica bili puka deca i, budući da

su obojica bili jedinci, uskoro nisu samo zajedno išli u školu, već su i raspuste provodili skupa.

Zajedno su veselo završili srednju školu i koledž *Harou*; a nakon vremena provedenog na različitim univerzitetima – Tobi je studirao u Daramu, a Barni u Bristolu – s oduševljenjem su otkrili da obojica traže posao u Sitiju. Ipak se nisu zaposlili baš u istoj investicionoj banci, što bi odista bilo previše, već u različitim, ali smeštenim vrlo blizu, na naspramnim stranama Ulice Bišopsgejt.

Tobi je naprosto bio izuzetan. Pametan, duhovit, staložen i jednostavno, što bi rekli ljudi starog kova, fin momak. Barni nije voleo da o njihovom prijateljstvu razmišlja kao o ljubavi – danas, ukoliko vam je drugi muškarac veoma drag, svi pretpostave da ste gej. Ali on Tobija *zaista* voli. Divi mu se i uživa u njegovom društvu više nego u bilo čijem – izuzev, očigledno, u Amandinom. Doduše, i ne može se poređiti ono što osećate prema svom najboljem prijatelju s osećanjima koja gajite prema svojoj verenici – to je sasvim različito. Divno je što, uprkos tome što obojica imaju verenice i opremaju svoje buduće domove, ipak i dalje uspevaju da jedan s drugim provode mnogo vremena.

I njihove devojke su odlične prijateljice i obe rade u Sitiju. To je vrlo zgodno – Amanda u kadrovskoj službi u Tobijevoj banci, a Tamara u francuskom odeljenju u Barnijevoj. Nije bilo razloga da do kraja života ne ostanu prijatelji.

Ali Barni je mislio – ne, *znao je* – da Tamara nije dovoljno dobra za Tobija. Dobro, bila je prelepa, privlačna, pametna, a njihov stan u Lajmhausu bio je pravo čudo, i više po Barnijevom ukusu, da bude iskren, nego kuća koju su on i Amanda kupili u Klapamu. Bila je pomalo – pa, pomalo pretrpana nepotrebnim stvarima, ispunjena prema pametnim idejama koje je Amanda pronalazila u časopisima za uređenje kuće i oponašala i ne razmišljajući uklapa li se sve to. Ali i pored toga, Amanda je bila divna i voleo ju je, naravno, a kako sam nije imao mnogo dara za uređenje, jednostavno je sve to prihvatao. Ima važnijih stvari u životu od nameštaja i ukrasa.

Amanda je bila čisto zlato, u to nije bilo sumnje. Tamara je, osećao je, ispod lepe kože bila napravljena od prilično sumnjivog nikla. Bila je sebična, razmažena – za šta su najpre bili krivi njeni roditelji koji su je obožavali, a sada, naravno, i Tobi – izuzetno posesivna, nije vodila računa o Tobijevim osećanjima, omalovažavala ga je, premda je umela

vrcavo da se našali, kad je to odgovaralo njoj. Tobi je Tamaru istinski voleo. Često je to govorio; Barni bi ponekad pomislio gotovo isuviše često. Kako se venčanje bližilo, Tobi se pretvarao u pravog anđela, pristajao je na sve što je Tamara zahtevala, čak i da medeni mesec provedu na Maldivima iako je Barni znao da su takva mesta Tobiju dosadna. Ali: „To je njeno venčanje“, vedro bi rekao Tobi, očigledno nesvestan ironije – da je to venčanje i njegovo.

A kako ih je od momačke večeri – zapravo, dugog vikenda u Njujorku – delilo svega dve nedelje, zaista je prekasno da se bilo šta kaže ili učini.

Barnija je sve to naprosto mučilo, a nije mogao ni s kim da popriča. Čak ni s Amandom. Zapravo, pogotovo ne s Amandom. A i to ga je pomalo brinulo.

Poglavljje 2

Učinila je to i sad ne može nazad. Meri je duboko udahнула, odmakla se od poštanskog sandučeta i krenula kući po kiši što je pljuštala. Nadala se da je postupila ispravno. Za četiri-pet dana pismo će stići u Njujork, u nesumnjivo raskošan stan Rasela Makenzija, i doneti vest da ona misli kako bi bilo lepo da on dođe u Englesku i da se ponovo sretnu posle svih ovih dugih, dugih godina.

Šezdeset tri godine proteklo je otkako su jedno drugom rekli zbogom, ona i Rasel. Na stanici kod Liverpulske ulice stajali su zagrljeni i okruženi desetinama drugih parova – devojke su sve plakale u naručjima vojnika u mrkim uniformama. Bilo je to gotovo nepodnošljivo, a kad je na kraju morala da ga pusti, činilo joj se da joj je neko otkinuo komad duše. Stajala je i gledala ga kako odlazi peronom, ulazi u voz i maše joj poslednji put, a potom otišla kući, otrčala u svoju sobu, plakala čitave noći i želela da umre. Doslovce. Mnogo ga je volela a i on nju. Znala je da ju je voleo. I nije joj samo rekao da je voli, već ju je, za boga miloga, zaprosio. Ali isuviše je to bilo strašno, isuviše nezamislivo, otići hiljadama kilometara daleko od svih koje je poznavala i volela. Uostalom, već je bila obećana drugome, verena, iako nije imala prsten na ruci, verena s Donaldom, dobrim, nežnim Donaldom, koji se vraćao kući, njoj, i kome je trebalo da postane supruga.

Veoma se iznenadila kad je Rasel nastavio da joj šalje pisma. Pisao joj je gotovo čim se vratio u Ameriku. *Želim da i dalje budemo prijatelji,*